

af Indskydere i disse Banker, men der er mange, mange flere, der bliver misfornøjede, der er mange, mange flere, der føler sig brøstholdne ved dette. Der er først alle de egentlige Sparere. Jeg vil saa gerne have slaaet fast den mægtige Forskel, der er paa Sparere og Indskydere i Banker. De egentlige Sparere vil sige: Hvad har vi for, at vi har ladet os nøje med en mindre Rente, de andre er jo lige saa godt garderet? Og fremfor alt er der alle Skatteyderne. Jeg vil sige til dette høje Tings meget ærede Medlemmer, at jeg er ikke ganske sikker paa, at Skatteyderne er lige saa fornøjede med den Finanspolitik, vi driver herinde, som vi formentlig er det selv. De føler Skatternes Tryk, og de er meget lydhøre, hver Gang Pendulet svinger ud i den Retning, at Skatten kan blive forhøjet. Hvor meget er her Tale om? Her er Tale om godt og vel $\frac{1}{5}$ af, hvad en Lille Bælts Bro vil koste, her er Tale om Halvdelen af det Beløb, der skal indvindes ved Nedsækering paa Tjenestemandslønningerne. Det er ikke Smaapenge, det drejer sig om, og de Penge skal dog skaffes til Veje paa en eller anden Maade. Her drejer det sig om en Gave, det er ikke noget, man har Forventning om vil komme tilbage. Skatteyderne er ganske overordentlig lydhøre overfor alle disse Foreteelser. Jeg tror derfor oprigtigt talt, at gavner vi nogle, vil vi skade mange andre, og det var dog ikke Formaålet.

Sagen er nemlig den, at Staten jo ikke befinder sig i en „Tilstand af Pengerigelighed“, for at bruge et Udtryk, som jeg husker, tidligere Finansminister Brandes brugte paa et Tidspunkt, hvor vi skulde vedtage en meget dyr Lov. Ved den Lejlighed var der Tale om en Tilstand af Pengerigelighed, men da Loven var vedtaget, fik vi Anmodning om et nyt Statslaan. Naa, de radikale Skader er der nok af, dem skal jeg lade ligge. Men jeg vil altsaa sige, at Staten befinder sig ikke i dette Øjeblik i en Tilstand af Pengerigelighed. Derfor synes jeg, at dette er lige flot nok. Jeg for mit Vedkommende kan ikke gaa med til dette Lovforslag, uden at det bliver i høj Grad ændret, jeg vil nærmest bruge Udtrykket omkalfatret. Det er muligt, at der kan findes en Form, hvorved Statskassen ikke paadrager sig et alt for stort Medansvar for de vide Konsekvenser. Det er muligt, at man kan faa Hjælp fra anden Side o. s. v., men som Lovforslaget foreligger, kan jeg ikke se rettere, end at det er overmaade farligt. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nævnte to Banker, som allerede var i

Farvandet, og der kan komme mange endnu. Jeg har ogsaa hørt, at den i 1912 forulykkede Roskilde Bank agter at røre paa sig, og jeg kan ikke se, hvorledes man skulde kunne afvise Anmodninger fra disse Sider. Og Sparekasserne! Vi har jo ogsaa haft sammenbrudte Sparekasser, jeg skal ikke nævne hvor, det ved alle. Der er vel, havde jeg nær sagt, saadanne i hver Landsdel, det er noget, vi alle kender. Apropos Sparekasserne! Der blev af en æret Taler i Gaar sagt, at Bondestandens Sparekasse fik et direkte Tilskud fra Statskassen. Det er ikke rigtigt, det kan i alt Fald aldrig blive andet end et indirekte Tilskud — det var de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Staten havde laant til eller, kan man sige, havde indskudt i Bondestandens Sparekasse, og dem frafaldt man Kravet paa. Men det er jo noget andet. Vi kender jo saa udmærket dette, at en Mand kommer til en og beder om nogle Penge, og saa siger man: Nej, det vil jeg ikke, men kniber det, vil jeg stryge det, du skylder mig i Forvejen. Men det er aldeles ikke ensbetydende med, at man vilde have givet det samme Beløb, hvis han ikke havde skyldt en det. Paa Grund af den overmaade sørgelige Situation, der den Gang forelaa, hvor Landets tidligere Justitsminister havde staaet i Spidsen for vedkommende Pengeinstitut, vilde man ikke skyde til den hældende Vogn; man vilde saahellere sige: Vi ønsker ikke de Penge, dem kan vi stryge! Det var ikke noget direkte Statstilskud, ja, jeg gaar saa vidt at sige, at det var neppe nok et indirekte Statstilskud.

Som sagt, det er saa fuldstændig rigtigt, hvad den højtærede Handelsminister siger, at det er betydningsfuldt at have et paasund økonomisk Basis hvilende Bankvæsen, men jeg tror, at dette Lovforslag vil fremme Letsindigheden, jeg tror, det vil virke som en Sovepude. Derfor er jeg ogsaa personlig — jeg taler kun paa egne Vegne — saaderederet imod en Bankkrisefond. Det er uretfærdigt, at de Banker, der ledes sundt, fornuftigt og forsigtigt, som stadig holder Udbyttet indenfor rimelige Grænser for at konsolidere Forretningen, for at opspare Reserver, skal være med til at betale til Bankinstitutter, der ledes efter de stik modsatte Principper. Der skal være et smukt Sammenspil mellem Bankens Ledelse og dens Aktionærer, saa at man er sikker paa i Generalforsamlingen at have en Forsamling, der staar forstaaende overfor Situationen, som ikke kræver stadig mere, men som ved at nøjes med et beskedent Udbytte er villig til ved Henlæggelser at styrke Banken og